

תת"ע (ירושלים) 1613-06-25 - מוחמד דעים נ' מדינת ישראל

תת"ע (ירושלים) 1613-06-25 - מוחמד דעים נ' מדינת ישראל לשלום ירושלים

תת"ע (ירושלים) 1613-06-25

מוחמד דעים

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בירושלים

[22.10.2025]

כבוד השופטת, סגנית הנשיא שרית זוכוביצקי-אורי

החלטה

1. בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 14.07.2025.

2. כנגד המבקש הוגש כתב אישום מסוג הזמנה לדין המייחס לו עבירה של נהיגה ברכב כשרישיון הנהיגה פקע מעל

שנתיים בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה התשכ"א-1961 שבוצעה ביום 07.04.2024.

3. הנאשם הוזמן לדיון ליום 14.07.2025 ממנו נעדר והוכרע דינו בהיעדרו. משכך הוכרע דינו בהעדרו ונגזר עליו קנס

כספי בסך 1,500 ₪ ופסילה מלקבל ו/או להחזיק רישיון נהיגה למשך עשרה חודשים ושלושה חודשי פסילה על תנאי

למשך שלוש שנים.

טענות הצדדים

4. לטענת המבקש הוא נעדר מהדיון עקב כאבי גב. המבקש צירף אישור מרופא לפיו היה חולה ביום הדיון. בנוסף

טען המבקש כי סיכויי ההגנה שלו גבוהים ועשויים להוביל לביטול כתב האישום.

5. לטענת המשיבה דין הבקשה להידחות שכן לא ברור מדוע המבקש לא הגיש בקשה לדחיית הדיון מבעוד מועד,

ומדוע המתין חודש וחצי עד להגשת בקשה זו. עוד נטען כי מדובר בגזר דין המצוי במתחם העונש.

דיון והכרעה

6. הבקשה הוגשה ללא תצהיר ודינה להידחות על הסף בשל כך. למעלה מן הצורך בחנתי את הבקשה לגופה.

7. סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך

בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 חסין נ' מדינת ישראל

(פורסם בנבו 7.4.2008):

- "העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגנות ההליך הפלילי".
8. לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ"); הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.
9. כאשר נאשם הוזמן לדיון כדן ואינו מתייבב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.
10. סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייבב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.
- ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 29.12.09) בו נקבע כי:
- "לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדן עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדיון ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982".
- קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש
11. הזדמנה לדיון נמסרה למבקש לידי במועד ביצוע העבירה. המבקש טען כי במועד הדיון סבל מכאבי גב, והציג אישור מחלה מרופא. מהאישור עולה, כי זה הונפק יומיים טרם הדיון, מה שהותיר למבקש די זמן להגיש בקשת דחיה. מחלה ביום הדיון, גם אם היא מגובה באישור מחלה, איננה מהווה עילה לביטול פסק דין, שכן היה על המבקש להגיש בקשה לדחיית הדיון, וזו הייתה מתקבלת ככל שהייתה מוגשת בזמן. משכך אין למבקש להלין אלא על עצמו (השוו 7122/07 טהא חיר נ' מדינת ישראל מיום 15.1.2018).
12. בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדיון נמסרה למבקש כדן וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו בדיון. האם קיים חשש לעיוות דין
13. גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 24.4.2018)).
14. כנגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף. המבקש טען כי סיכויי הגנתו גבוהים, אך לא צירף ולו ראשית ראיה לכך שבמועד ביצוע העבירה אחז ברישיון נהיגה תקף.
15. ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דין יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 עמיד גיש נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו 27.5.2018)). המבקש טען כי סיכויי ההגנה שלו גבוהים, אך לא הציג לכך ראיות לכך. טענה לפיה מתקיים חשש לעיוות דין המצדיק את ביטול פסק הדין, ראוי שתהא מגובה ראיות של אשר מצביעות על סיכויי ממש לשינוי תוצאת פסק הדין, ולא תיטען בעלמא.
16. יתרה מכך גם אם היה המבקש מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזירות של ממש. (ע"פ 2119/02 כהן עופר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 14.04.02), רע"פ 1773/04 אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 23.02.04)). יצוין כי אם יצרף המבקש ראיה לעניין תוקף רישיון הנהיגה תישקל הבקשה בשנית.
17. לפיכך, איני סבורה כי ייגרם לנאשם עיוות דין אם לא יבוטל פסק הדין. שיהיו בהגשת הבקשה
18. הבקשה הוגשה בשיהוי של מעל חודשיים ממתן פסק הדין, וזאת ללא הסבר מספק. בנסיבות אלה דין הבקשה להידחות גם בשל כך. (השוו: רע"פ 1896/18 הדני נ' מדינת ישראל [והאסמכתאות שם] (פורסם בנבו 10.05.18)). לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחת.
- מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.
- ניתנה היום, ל' תשרי תשפ"ו, 22 אוקטובר 2025, בהעדר הצדדים.